

LỖI LẦM và ÂN HẬN

Thái Tùng Quân

Vào những ngày cuối năm 2002, trên các trang báo của Ý đã xuất hiện một thông báo tìm người rất đặc biệt:

"Ngày 17/5/1992, Ở bãi đậu xe đường số 5, khu thương nghiệp thành phố Avenue, một người phụ nữ da trắng bị một chàng trai da đen cưỡng hiếp.

Không lâu sau, người phụ nữ kia đã sinh ra một bé gái da đen. Hiện tại cô bé bị bệnh máu trắng, cần phải làm phẫu thuật cấy ghép tủy gầy, ba ruột của cô bé chính là niềm hy vọng duy nhất để cứu sống cô.

Hy vọng người năm xưa sau khi đọc được lời nhắn này, hãy mau chóng liên hệ với bác sĩ Adrew làm việc tại bệnh viện Elizabeth."

Bản tin đã nhanh chóng tạo ra một chấn động trong dư luận. Đây là một câu chuyện có thật, và nó sẽ có kết cục như thế nào? Đối diện với một kẻ cưỡng bức... bạn có tha thứ cho anh ta không?

[Xin hãy xem tiếp...](#)

Cô bé bị bệnh máu trắng liên quan đến một bí mật...

Ở một khu dân cư thuộc thành phố Foyer nước Ý, Marda 35 tuổi là người phụ nữ luôn bị mọi người xì xào bàn tán, bởi cô và chồng cô Peter đều là người da trắng, nhưng trong hai đứa con của họ lại có một đứa là da đen.

Điều này đã khiến cho những người hàng xóm xung quanh không khỏi cảm thấy tò mò.

Marda luôn cười nói với họ rằng, do bà nội của mình là người da đen, ông nội là người da trắng, nên đứa con gái Monica mới xuất hiện sự lạ giống như vậy.

Và bí mật đã không thể che giấu được nữa...

Mùa thu năm 2002, cô bé da đen Monica bị chẩn đoán mắc bệnh máu trắng, biện pháp chữa trị duy nhất là làm phẫu thuật cấy ghép tủy.

Hết thảy những người thân họ hàng hai bên đều đến bệnh viện

làm xét nghiệm nhưng không có ai thích hợp cả.
Một buổi tối, bác sĩ Andrew đang trực ban thì có tiếng gõ cửa, là vợ chồng Marda.

Và ông đã được nghe bí mật mà hai vợ chồng họ chôn giấu bao năm nay.

“Chuyện xảy ra vào tháng 05/1992, lúc đó là 10h tối, trời mưa rất to. Marda vừa tan ca làm.

Khi cô đi ngang qua một bãi đậu xe bị bỏ hoang, Marda nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân; cô sợ hãi quay đầu lại nhìn, là một chàng trai da đen đang đứng phía sau cô.

Anh ta tay cầm một khúc cây, đánh cô ngất đi, và làm nhục cô.

Không lâu sau đó, Marda phát hiện mình đã mang thai.

Họ đã vô cùng sợ hãi, lo sợ rằng đứa con này chính là của người da đen kia.

Marda muốn phá bỏ cái thai, nhưng Peter đã ngăn cản cô bởi anh vẫn hy vọng đứa bé trong bụng chính là con của họ.

Cứ như vậy, họ đã thấp thỏm chờ đợi...

Tháng 03/1993, Marda hạ sinh một bé gái, là da đen.

Họ đã hoàn toàn tuyệt vọng, và quyết định sẽ đem đứa bé cho cô nhi viện, nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng khóc của nó thì lại không nhẫn tâm.

Và cuối cùng họ quyết định sẽ nuôi nấng cô bé này như con gái....

Mắt Peter bắt đầu nhòe đi, anh tiếp tục nói:

Dù sao thì Marda cũng đã mang thai nó, đứa bé không có tội gì cả.

Nó xứng đáng được sống và yêu thương.

Sống mãi bác sĩ Andrew cũng đã cay cay, ông im lặng một lúc rồi cuối cùng mở lời:

“Ông bà phải tìm được cha ruột của Monica, nói không chừng tủy xương của anh ta, hoặc tủy xương của con cái anh ta có thể thích hợp với Monica”.

“Nhưng... ông bà có bằng lòng để cho anh ta xuất hiện trong cuộc đời mình lần nữa hay không?”

Marda nói:

“Vì Monica, chúng tôi bằng lòng tha thứ cho anh ta, nếu như anh ta chịu bước ra để cứu đứa bé, tôi hứa sẽ không khởi tố”.

Bác sĩ Andrew không khỏi chấn động sâu sắc bởi tấm lòng lòng thương con của người mẹ này.
Marda và Peter suy nghĩ hết lần này đến lần khác, quyết định dùng hình thức giấu tên, để đăng một bản tin tìm người trên báo.

Tháng 11/2002, trên hầu hết các tạp chí thành phố Foyer đều đăng một bản tin tìm người.
Nhưng trong biển người mê mông, hướng hồ chuyện đã nhiều năm như vậy, biết đi đâu để tìm tên cưỡng dâm năm xưa?

Câu chuyện này đã làm cảm động rất nhiều người, một làn sóng hiến tủy lan khắp cả nước, không ít người tự nguyện làm xét nghiệm tủy để xem mình có thích hợp hay không.
Và điều đó đã cứu được rất nhiều bệnh nhân bị bệnh máu trắng, nhưng Monica lại không nằm trong số những người may mắn.

Bản tin cũng truyền đến tai những tội phạm da đen năm đó.
Rất nhiều người đã tự nguyện trình báo để làm xét nghiệm xương tủy, hi vọng có thể hiến tủy cho Monica.

Cả những tù nhân da trắng cũng bị cảm động trước tình mẫu tử của Marda, họ bày tỏ sự quan tâm chân thành đến cô và cung cấp nhiều manh mối hỗ trợ cảnh sát và gia đình tìm ra kẻ cưỡng dâm năm xưa.

Nhưng đáng tiếc thay, họ vẫn không thể tìm ra cha ruột của Monica.

Hơn hai tháng trôi qua, người đàn ông da đen kia vẫn không xuất hiện... Marda và Peter vẫn hồi hộp lo lắng chờ đợi phép màu sẽ đến với con gái của họ.

Sau khi bản tin tìm người này xuất hiện trên trang báo ở thành phố Napoli, trong lòng ông chủ của một nhà hàng cao cấp là Achlia bắt đầu dậy sóng.
Ngày 17/05/1992, trong cuộc đời anh đã trải qua một đêm mưa gió bão bùng tựa như ác mộng, anh rất có thể là người được nhắc đến trong câu chuyện trên.

Không ai có thể ngờ được rằng triệu phú Achlia của ngày hôm nay từng là một người rửa chén thuê trong một nhà hàng ở thành phố Foyer.

Cha mẹ mất sớm, anh phải nghỉ học, lăn lộn kiếm sống ngoài xã hội.

Trở trêu thay, ông chủ của anh lại là một kẻ phân biệt chủng tộc. Dầu anh có cố gắng làm việc chăm chỉ thế nào thì vẫn luôn phải chịu sự đánh đập chửi mắng từ ông ta.

Đó là sinh nhật lần thứ 20 của Achlia.

Anh dự định sẽ nghỉ làm sớm để đón mừng sinh nhật của mình, không ngờ trong lúc loay hoay đã vô tình làm rơi một cái đĩa, ông chủ tức giận bắt anh phải nuốt hết những mảnh vỡ đó.

Achlia phẫn nộ cho ông ta một đấm, rồi xông ra khỏi quán.

Anh quyết tâm báo thù người da trắng.

Buổi tối hôm đó trời mưa tầm tã, trên đường dường như không có một bóng người đi lại, trên bãi đậu xe anh gặp Marda, cảm phẫn dâng trào trong anh về sự phân biệt chủng tộc, lòng căm thù đối với người da trắng đã khiến anh phạm phải tội ác lớn nhất trong cuộc đời mà đến tận bây giờ anh vẫn không thể tha thứ cho chính mình: Anh đã cưỡng bức người phụ nữ vô tội đó.

Hối hận vô cùng, anh đã mua vé xe lửa đến thành phố Napoli, rời xa khỏi thành phố này trong đêm hôm đó, hi vọng có thể quên đi cảm giác tội lỗi mà anh đã gây ra.

Về sau, Achlia đã tìm được công việc thuận lợi ở nhà hàng của một người Mỹ, đôi vợ chồng đó rất quý sự cần cù của anh, còn đem cô con gái Lina gả cho anh, về sau còn giao cho anh quản lý toàn bộ công việc kinh doanh của nhà hàng.

Mấy năm trở lại đây, anh đã phát triển nhà hàng thành một nhà hàng cao cấp sang trọng. Anh và Lina cũng có với nhau ba đứa trẻ vô cùng đáng yêu.

Đối với mọi người, Achlia thật sự là một ông chủ tốt, người chồng tốt và người cha tốt.

Achlia vẫn không sao quên được tội ác năm xưa.

Anh luôn cầu nguyện Thượng Đế, xin Người hãy phù hộ người phụ nữ đã từng bị anh làm hại kia, hy vọng cô có thể bình an vô sự sống một cuộc sống hạnh phúc, và không bị tổn hại bởi tội lỗi anh đã gây nên.

Nhưng anh trước giờ chưa từng đem bí mật trong lòng này nói với bất kỳ ai.

Buổi sáng hôm đó, Achlia đã đọc đi đọc lại bản tin đó đến mấy lần, trực giác mách bảo rằng anh chính là kẻ cưỡng gian được tìm trên tờ báo đó.

Anh không bao giờ nghĩ rằng, người phụ nữ đáng thương đó đã mang thai và đã nuôi dưỡng đứa con vốn không thuộc về mình. Cả ngày hôm đó, Achlia đã gọi điện thoại cho bác sĩ Andrew mấy lần, nhưng điện thoại còn chưa quay xong anh liền vội cúp máy.

Trong lòng anh đang giãy giụa đau đớn.

Nếu như đứng ra thừa nhận tất cả, mọi người sẽ biết được quá khứ xấu xa của anh, những đứa con sẽ không còn yêu thương anh nữa, anh sẽ mất đi gia đình hạnh phúc và người vợ xinh đẹp, cũng sẽ mất đi sự tôn trọng của xã hội đối với mình.

Anh đã rất khó khăn để có một cuộc sống như ngày hôm nay, anh không thể để hạnh phúc tuột mất được.

Bữa tối hôm đó, mọi người trong nhà đều bàn luận về những tin tức có liên quan đến Marda trên báo chí như những lần trước.

Người vợ Lina nói:

“Em thật sự rất khâm phục người phụ nữ này. Nếu như đổi lại là em, em sẽ không đủ can đảm để nuôi dưỡng con gái đã được sinh ra vì bị cưỡng hiếp.

Em càng khâm phục chồng của cô ấy, anh ta quả thật là một người đàn ông đáng được tôn trọng, có thể chấp nhận một đứa con như thế”.

Achlia im lặng hồi lâu rồi hỏi:

“Vậy em nhìn nhận kẻ cưỡng hiếp đó như thế nào?”

Lina cắn phần nói:

“Em tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn ta được.

Năm xưa đã làm sai rồi, vào thời khắc then chốt của bây giờ, hắn ta lại rút cổ trốn tránh.

Hắn ta thật đúng là quá đê tiện, quá ích kỷ, thật là quá ghê tởm! Hắn ta là con quỷ hèn nhất!”

Nghe Lina nói vậy, Achlia càng không dám nói ra sự thật với vợ.

Anh trằn trọc suốt đêm không sao ngủ được, cảm giác bản thân như bị dày đọa dưới địa ngục, những khung cảnh trong đêm mưa gió tội ác đó không ngừng xuất hiện trước mắt.

Anh dần vật tự hỏi:

“Mình rốt cuộc là người tốt, hay là người xấu?”

Mấy ngày sau, Achlia không cách nào im lặng được nữa, tình thương của người cha đã bùng lên từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn anh, anh muốn cứu con gái mình.

Anh đã phạm sai lầm một lần rồi, bây giờ không thể phạm sai lầm tiếp nữa.

Anh gọi cho bác sĩ Andrew bằng điện thoại công cộng.

Cũng trong tối hôm đó, anh lấy hết can đảm để nói với vợ tất cả.

Lina bật khóc, cô không thể nào có thể chấp nhận được người chồng rất mực yêu thương cô lại chính là một tên tội phạm.

Cô chạy ào ra khỏi cửa, lái xe đi suốt đêm trong vô vọng, cô chưa từng trải qua đêm nào khủng khiếp như vậy trong cuộc đời.

Sau một đêm dần vật đau khổ, cô đã quyết định trở về.

Achlia ra mở cửa, hai mắt đỏ hoe.

Lina kiên định nói:

“Achlia, anh hãy đến chỗ bác sĩ Andrew! Em sẽ đi cùng với anh!”

Ngày 08/02/2003, vợ chồng Achlia đã đến bệnh viện Elizabeth và làm xét nghiệm ADN, kết quả anh thật sự chính là cha ruột của Monica.

Khi biết được người đàn ông da đen từng làm nhục mình cuối cùng đã dũng cảm bước ra, những giọt nước mắt hạnh phúc không ngừng lăn dài trên má Marda.

Cô đã cảm hận trong suốt 10 năm, nhưng thời khắc này đây cô vô cùng cảm động.

Tất cả đều được tiến hành cực kỳ bí mật, bệnh viện đã không tiết lộ thân phận của người trong cuộc cho báo chí mà chỉ thông báo với ký giả rằng đã tìm được cha ruột của Monica.

Thông tin này đã khiến người dân cả nước quan tâm, họ không ngừng gọi điện thoại và viết thư cho bác sĩ Andrew, nhờ ông gửi

sự tha thứ và lòng tôn kính của họ đến người da đen này:
"Anh ấy từng là tội nhân, nhưng giờ đây anh ấy là một anh hùng!"

Ngày 18/02, dưới sự sắp xếp bí mật, Marda gặp Achlia trong phòng khách của bệnh viện.

Khi nhìn thấy Marda, bước chân Achlia nặng nề, sắc mặt tái nhợt. Marda và chồng bước đến, nắm chặt lấy tay anh, ba người nhìn nhau khóc không thành tiếng, nước mắt hòa lẫn vào nhau.

Rất lâu sau, Achlia nghẹn ngào nói:
"Xin lỗi, xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi!"

Câu nói này tôi đã chôn sâu trong lòng suốt hơn 10 năm nay rồi, hôm nay cuối cùng đã có cơ hội để nói với chị.

Tôi thực sự hi vọng Monica và anh chị sẽ sống hạnh phúc bên nhau.

Tôi rất cảm ơn Monica, con bé đã cho tôi một cơ hội để chuộc tội và có thể sống thanh thản trong nửa đời còn lại. Đây chính là món quà mà con bé đã ban tặng cho tôi."

Marda nói:
"Cảm ơn cậu đã có thể bước ra.
Cúi xin Thượng Đế phù hộ, tủy xương của cậu đã cứu sống con gái tôi!"

Ngày 22/02/2003, thời khắc mà mọi người chờ đợi từ lâu cuối cùng đã đến, xương tủy của Achlia được cấy ghép vào trong thân thể của Monica.

Một tuần sau đó, Monica khỏe mạnh xuất viện. Vợ chồng Marda đã hoàn toàn tha thứ cho Achlia...

Cám ơn các bạn đã đọc hết!